

عنوان مقاله:

شهر میانی و توسعه پایدار منطقه ای

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی معماری و شهرسازی اسلامی و ترسیم سیمای شهری پایدار با گذر از معماری ایرانی- اسلامی و هویت گمشده آن
(سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

معصومه حافظ رضازاده - استادیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان

هنگامه صالح پور - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته جغرافیا و برنامه ریزی دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان

علی ریگی - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته جغرافیا و برنامه ریزی دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان

جواد ریگی - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته جغرافیا و برنامه ریزی دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان

خلاصه مقاله:

امروزه شهرنشینی در دنیا یکی از نشانه های صنعتی شدن و گام نهادن در مسیر پیچیده تر شدن جوامع انسانی است. یکی از مهم ترین موضوعاتی که در توسعه منطقه ای اثر دارد شناخت ساختار فضایی و اقتصادی منطقه است. در بررسی این ساختار شهرهای میانی پس از شهرهای درجه اول از نقش قابل توجهی برخوردارند. تجربیات جهانی نشان می دهد که بی توجهی به نقش شهرهای میانی هم زمان با روند فزاینده شهرنشینی به قطبی شدن کشور، ایجاد شکاف بین مناطق شهری و عدم تعادل شدید در نظام اسکان می شود. از جمله مهمترین معضلات کشورهای جهان سوم مانند ایران تمرکز بالای جمعیت و امکانات در شهرهای بزرگ و به وجود آمدن نظام نخستشهری است که این در پی عدم توجه به شهرهای میانی و شهرهای کوچک است و در پی عدم موفقیت ایده های مانند قطب رشد و شهرهای جدید، ایده شهرهای میانی مطرح شد. در این پژوهش سعی شده تا براساس مطالعات انجام شده و بررسی های صورت گرفته به این نقش که شهرهای میانی با جذب مهاجران و اضافه جمعیت از فشارهای جمعیتی به این شهرها کاسته و موجب پراکنش متعادل شهرها در یک سازمان فضایی منظم می گردد، اشاره کرد و برای آن نمونه هایی را برای مثال از نقاط مختلف کشور مطرح کرد.

کلمات کلیدی:

شهر میانی، توسعه، نظام شهری، پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/422045>

